

andre Ministeriers — at man skundom i Stedet for at lade Overskridelsen af en Post staa som saadan, fører den over til næste Aar i Haab om da at indvinde det, ligesom man har haft Eksempler paa — og vi komme til et senere — at man, naar der er Tale om Besparselser, fører hele Beløbet til Udgift og opfører det besejrede Beløb til Anvendelse næste Aar. Det samme Spørgsmaal var fremme i Fjor, og den daværende Kirke- og Undervisningsminister udtalte sig om Sagen og erkendte, at Anken over, at en saadan Fremgangsmaade ikke rigtig var stemmende med nøjagtig Regnskabsførelse, var berettiget og udtalte, at det for Fremtiden ikke vilde blive brugt. At vi nu genfinde det her alligevel, følger vel simpelt hen af, at denne Forhandling fandt Sted i Slutningen af 1893; den kunde altsaa ikke komme til at udvove nogen Indflydelse paa Regnskabet for 1892—93. Det er først ad Aare, at vi selvfølgelig ville se, at denne tidligere Praksis er opgivet.

Bedrørende Kirke- og Undervisningsministeriet har Statsrevisionen endvidere gjort Bemærkning med Hensyn til Udgifterne angaaende Seminarierne, idet man har udtalt, at Udgifterne til enkelte Poster ere af den Natur, at de ikke burde have været afskaldte uden særlig Bevilling. Udvalget har ment, at man der kunde slutte sig til Statsrevisionens Udtalelse om, at disse Poster burde have været gjorte til Genstand for Begæring om Efterbevilling. Jeg vil i øvrigt for mit personlige Vedkommende sige, at jeg noget kunde være i Tvivl med Hensyn til et Par af disse Poster, om de ikke kunde høre til dem, hvor man kunde nøjes med under Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning i Tingene at undersøge det nærmere, noget, som jo dette Ting, som bekendt, anser for en meget naturlig Ordning i Mod sætning til den Anskuelse, som herfter i det andet Ting. Tredde Medlemmer, som have været her i Tinget, for vi kom ind paa den ekstraordinære 9 Aar gamle Behandling af Statsregnskaberne, ville vide, at der har været en Forskel i Opfattelsen mellem de to Ting. Men jeg vil dog bemærke, at der kan spørges, om ikke saadanne Udgifter som de, der findes under Posterne 9 og 10, den ene til et Par Lærere til litterære pædagogiske Arbejder, og den anden

til en Børnehavebestyrer til pædagogiske Forsøg med Undervisning i Lædersløj, dog ikke passende kunde være søgt efterbevilligede. Derfor have vi ment at burde følge Statsrevisionen. Jeg for mit Vedkommende vedkender mig imidlertid den Sætning, at jeg ikke lægger stor Vægt paa, enten Godkendelsen kommer med Behandlingen af Statsregnskabet, eller den kommer paa Tillægsbevillingsloven.

Der findes dernæst paa samme Ministeriums Regnskab angaaende de midlertidige to- og treaarige Understøttelser en Bemærkning af Statsrevisorerne, hvortil Udvalget har ment at kunne slutte sig. Det er et Forhold, der er af en noget ejendommelig Beskaffenhed. Meningen var, at man af disse Understøttelser paa Grund af et Dødsfald skulde have inddraget et Beløb af 600 Kr., og det er, saaledes som Sagen her foreligger oplyst, forudsat ved Behandlingen af Posten i de to Ting, den Gang Finansloven var til Behandling. Det var da en Forudsætning, at disse 600 Kr. skulde gaa ud. De ere imidlertid ved en Inkurie komne ind paa Finanslovsforslaget. Summen er bleven staaende der, alt som den vekslede ved de forskellige Forandringer, den undergik. Naar saa Beløbet er blevet anvendt, har det jo ganske vist Hjemmel i den foreløbige Finanslovs Ordlyd, men det har dog formentlig været uden for det, som har været tænkt; og det forekommer Udvalget ligesom Statsrevisorerne, at disse 600 Kr. ikke uden Efterbevilling burde have været benyttede paa den Maade, som er sket.

Dernæst komme vi til en Post, der vedrører Kommunitetet og hedder „Lønninger og Emolumenter“. Det drejer sig om en Udgift paa 600 Kr., hvoraf de 200 Kr. skulde være brugt for meget. Jeg skal sige om denne Post, at den har voldet Udvalget ganske overordentlig meget Betsvær. Vi have savnet noget, som Udvalget nok kunde gøre Regning paa at have ved Statsrevisionens Arbejde, nemlig de fornødne Henviisninger, saa at vi selv kunne prøve Betydningen af de Indvendinger, der ere gjorte. De have her ganske manglet; den eneste Henviisning, der findes, er en Henviisning til Lov af 12te April 1892 § 5, om de Universitetet og Kommunitetet vedrørende Lønningsforhold. Strafs da man fik fat